

[Hjermind.]

gjorde, klart, at der kan finde Benaadning Sted af Personer, som i den første Tid efter det gældende Straffelovstillægs Ikrafttræden er idømt en Straf, der ligger væsentlig over den nuværende Praksis, men til Benaadning i Forhold til den i Øjeblikket herskende Praksis har Justitsministeren ikke faaet nogen Hjælp ved dette Tillæg.

For det andet kan der efter § 3, Stk. 3, Nr. 2, være Tale om en Ændring i Domspraksis for Medlemmer af det tyske Mindretal, hvor der som Regel vil være en Mulighed for Justitsministeren for at undgaa aabenbare Urimeligheder ved at søge udvirket en Benaadning. Men den højtærede Minister maa være klar over, at det foregaar paa hans Ansvar, og jeg har forstaaet, at den højtærede Minister har erklæret sig enig med Udvalget i de Bemærkninger, der er gjort i Betænkningen og af Udvalgets Ordfører, og jeg opfordrer i hvert Fald Ministeren til udtrykkeligt at udtale sig om disse Spørgsmaal, hvor jeg for det første forudsætter, at Ministeren er enig med Udvalgets Flertal i, at de Oplysninger, der er givet os, maa føre til det Resultat, at Ændringen fra de 4 til de 2 Aar vil bringe Loven i nærmere Overensstemmelse med den gældende Praksis, for det andet, at der ikke tilsigtes nogen generel Ændring af Praksis ved den ny Formulering, og for det tredje, at Ministeren er enig i de Betragtninger, der er gjort gældende med Hensyn til de Benaadningsmuligheder, der efter denne Revision foreligger.

I Forbindelse med Straffelovsdiskussionen drøftedes for nogle Maaneder siden Foreningen af 6. Maj. Denne Forening havde jo henvendt sig til den højtærede Statsminister. Men den nævnte Drøftelse af 6. Maj Foreningen hørte op igen, idet der blev bebudet en offentlig Undersøgelse af denne Forening. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at spørge den højtærede Minister om, til hvilke Resultater denne Undersøgelse har ført, og jeg vil paa lignende Maade spørge den højtærede Minister, hvorledes det gaar med en anden Sag.

Under Sagen mod Højesteretssagfører Schjørring fremkom der fra Forsvarerens Side den Oplysning, at Rigsadvokaten havde tilbudt den paagældende Sags Afslutning, mod at Bestallingen blev deponeret. Jeg har ingen Lyst til at tage Stilling til, om der er handlet forkert eller rigtigt i denne Sag. Dertil har jeg heller ikke tilstrækkelige Oplysninger. Det centrale for mig er, at den, der er dømt i Sagen, har fremsat den Paastand over for Offentligheden, at han har faaet et saadant Tilbud, og naar et saa-

dant Spørgsmaal er rejst offentligt, saa maa Offentligheden ogsaa have at vide, om den Paastand er rigtig eller ej.

Som jeg tidligere har omtalt, mener jeg, at Kritikken omkring Straffeloven nu kan bringes til Afslutning, men der er eet Punkt, hvor jeg vil fastholde den Kritik, og det er et Punkt, hvor der nu desværre ikke er saa meget at rette. Der er efter min Mening begaaet en væsentlig Fejl i denne Sag, og den har præget hele Udrensningen og Drøftelserne deromkring. Man er begyndt saa udpræget baglæns med alle Smaasagerne uden at faa de store Sager frem til Afgørelse. 7—8 Maaneder efter at Dommen over Norges Quisling er fuldbyrdet, sidder Frits Clausen stadig i Frøslevlejren; i hvert Fald kan „Billedbladet“ bringe helsides Billeder derfra. Sehested-Sagen kom først frem nu, og en Række andre Sager er der i Virkeligheden i Befolkningen en stor Interesse for at faa afgjort, saa disse store Sager kan komme ud af Verden. Der foreligger stadig ikke noget om Sagen mod Dyrhøge Jens Møller, og der er mange andre større Sager: Popp-Madsen, Hipo-Cheferne, Lorentzen-Gruppen, Peter-Gruppen og andre.

Jeg ved meget vel, at der er et stort Arbejde med Forberedelserne o. s. v., men det vilde alligevel have været meget vigtigt, om man havde sat Kræfterne ind paa at faa ikke dem alle — jeg ved godt, at det ikke kunde lade sig gøre med dem alle —, men at faa disse Sager ført frem i et større Antal, saa man i hvert Fald havde haft nogle af de store Sager at henvise til. Jeg tror ogsaa, at det var gaaet helt anderledes for den højtærede Justitsminister, hvis han var kommet med sit Lovforslag, naar saadanne Sager havde været færdige. Men som jeg sagde, der er ikke saa meget at gøre ved det nu. Skaden er sket. Alligevel opfordrer jeg den højtærede Minister til nu at give en klar Instruks om, at alle disse store Sager maa føres frem.

Det samme vil gælde den Diskussion, der om føje Tid kommer her i Tinget om Værnemagersagerne. Det kan ikke være rigtigt, at disse Sager skal vare flere Aar, og Regeringen maa baade med Hensyn til Værnemagerstraffesagerne og de almindelige Tilbagebetalingssager føle det som en meget stor Opgave at søge udvirket en saadan Tilrettelæggelse, at Sagerne Behandling ikke skal vare 5, 8 eller 10 Aar. Hvis det efter den nuværende Tilrettelæggelse af disse Sager vil komme til at vare et saadant langt Aaremaal, maa det være Regeringens Opgave at faa Behandlingen lagt om og faa Organisationen indrettet saaledes, at disse